

РЕШЕНИЕ

№ 7726

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4572** по описа за **2013** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи чрез процесуалния представител К. Ч., срещу решение № 6676/26.03.2013г. на Софийски районен съд (СРС), 8- ми състав, постановено по НАХД № 6676/2012г., с което се отменя наказателно постановление (НП) № 8099/23.02.2012г. на началника на АНД отдел „Пътна полиция” при СДВР. С НП на В. Л. Т. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 20 (двадесет) лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, както и „глоба” в размер на 130 (сто и тридесет) лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от два месеца на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 123, ал.1, т.3, б. ”в” от ЗДвП.

Касаторът оспорва в цялост постановеното решение като неправилно и незаконосъобразно при допуснати противоречия с материалноправните разпоредби. Навеждат се доводи, че при управлението на автомобила лицето В. Т. не е изпълнил задължението си да контролира непрекъснато пътното превозно средство, което е станало причина да допусне пътно-транспортно произшествие (ПТП). Твърди се, че във въззивното производство не са събрани никакви доказателства, които да

опровергаят констатациите на АУАН, напротив същите се подкрепят напълно от писмените доказателства събрани пред СРС – скица, декларации, протокол за ПТП. Претендира се отмяна на обжалваното съдебно решение и постановяването на решение по същество на спора, с което да бъде потвърдено изцяло обжалваното НП № 8099/2012г., като правилно и законосъобразно.

Ответникът- В. Л. Т., редовно призован се представлява от адв. А., която изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, V-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок съобразно чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да обоснове крайния си извод за незаконосъобразност на атакуваното НП, районният съд е приел свидетелските показания на И., Н. и Т. и позовавайки се на писмените доказателства по делото- АУАН, протокол за ПТП № 1426257/2012г., декларация на водача, справка от [фирма], заповед № Из-1687/02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи, справка- извлечение за извършените нарушения и наложените на В. Т. административни нарушения по ЗДвП, е установил, че не са налице административните нарушения, за което са определени наказания на горепосочените основания. В мотивите на оспореното решение са изложени съображения, че не е установено лицето Т. да е участвал в настъпило ПТП с констатирани в резултат на него щети по друг автомобил, в следствие на което не съществува основание за реализиране на неговата административно наказателна отговорност. СРС е извел извод, че в съставения АУАН, респ. НП не са очертани фактическите параметри на твърдяното нарушение на чл. 20, ал.1 от ЗДвП.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му /арг. чл. 59, ал.1 ЗАНН/.

Фактическата обстановка е правилно възприета от районния съд.

Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на установената по делото фактическа обстановка районният съд е формирал правни изводи, изложени в мотивите, които настоящият състав споделя изцяло.

Решението на Софийски районен съд е правилно.

Съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗДвП водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. Както правилно е отбелязал въззивният съд както в обстоятелствената част на АУАН, така и в обстоятелствената част на наказателното постановление е посочено, че В. Л. Т. е реализирал пътно-транспортно произшествие поради недостатъчен контрол върху

управляваното от него пътно превозно средство. Правилно районният е посочил, че както в АУАН, така и в наказателното постановление не е посочено в какво точно се изразил недостатъчният контрол от страна на лицето върху пътното превозно средство. Съгласно чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН както в акта, така и в наказателното постановление следва точно да е описано деянието, което съставлява нарушение и фактическата обстановка, при която същото е било извършено. В АУАН и в наказателното постановление е посочено само, че лицето е реализирало пътно- транспортно произшествие поради недостатъчен контрол върху пътното превозно средство, без, обаче да е посочено в какво точно се е изразило деянието в недостатъчен контрол и с какви фактически действия същото е било осъществено. Едновременно с това нито в АУАН, нито в наказателното постановление е посочено в какво точно се е изразило и настъпилото пътнотранспортно произшествие. Съгласно § 6, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП „пътно-транспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. Предвид това, в производството пред въззивният съд е останало недоказано извършването от страна на В. Л. Т. нарушение по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

Второто нарушение, за което е била ангажирана административно наказателната отговорност на В. Л. Т. е за нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в" от ЗДвП. Съгласно посочения текст водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен когато при произшествието са причинени само имуществени вреди ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Приложимостта на посочената разпоредба предполага настъпили от пътнотранспортното произшествие имуществени вреди и липсата на съгласие между участниците в произшествието относно обстоятелствата, свързани с него. В тази случаи участниците в произшествието не следва да напускат местопроизшествието и уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. В АУАН и в наказателното постановление е посочено само, че лицето е напуснало мястото на пътно-транспортното произшествие без да изпълни задълженията си. Описано по този начин нарушението не осъществява състава на това по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в" от ЗДвП, доколкото не е посочено дали от пътно-транспортното произшествие са настъпили само имуществени вреди и дали е липсвало съгласие между участниците в произшествието относно обстоятелствата, свързани с него. Описано по начина, така както е описано в АУАН и в наказателното постановление нарушението би могло да се квалифицира и като такова по чл. 123, ал. 1, т. 1, б. „б" от ЗДвП, а не като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в" от ЗДвП. В тази връзка са правилни изводите на Софийски районен съд, че липсата в АУАН и в наказателното постановление на обстоятелствата, изясняващи елементи от фактическия състав на нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в" от ЗДвП обуславя незаконосъобразността на издаденото наказателно постановление.

Така мотивиран, и на основание чл. 221, ал.2, предложение първо от АПК,

СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2013г. по НАХД № 6676/2012 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 8-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.